

Påskdagen 2016

Domkyrkan 27.3.2016

Herren är sannerligen uppståndne! Påsken ger oss en möjlighet att fördjupa vår tro på att den uppståndne Herren lever och verkar bland oss. Vi lever ju "ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud" (Kol 3:3), säger Paulus. Det är detta osynliga liv som skall forma också vårt synliga liv, så att det syns och hörs, märks och känns att vi lever djupt förenade med den uppståndne Herren. Hela livet får en annan färg och klang, när vi verkligen har våra rötter i detta osynliga, men högst verkliga liv i Herren. Genom dopets nåd har vi redan del i uppståndelsens nya liv. Vi är inte fjättrade vid detta synliga och förbigående liv utan vi har våra rötter i det sanna liv som aldrig kan ta slut. När det verkligen går upp för oss är det i sanning en andlig revolution, en glädjens triumf över syndens sorgsenhet, en trons triumf över modlöshet och tomhet, en kärlekens triumf över hat och bitterhet, likgiltighet och själviskhet.

Uppståndelsens nya liv påverkar hela vårt sätt att leva, tänka, handla och tala. Ibland är vi inte riktigt medvetna om hur mycket vår tillvaro kan förvandlas av tron på den Uppståndne. Naturligtvis lever vi samma liv som alla andra. Vi stiger upp på morgonen, äter närproducerade varor, har avtalsenliga löner och älskar att betala skatt. Men det finns något mer och djupare i allt detta, en närvaro som fyller oss med frid i strid, ger tröst i sorg, kort sagt, vi är aldrig ensamma och bara hänvisade till oss själva. Vi bärs genom livet på starka armar. Vi inspireras att göra det goda, ja, det bästa i varje vallsituation. Vi vet att någon följer varje steg vi tar med kärlekens trofasta blick. Varje liten detalj i livet får en djupare mening. I det lilla anar vi det stora mysteriet.

Vi vet hur svårt det kan vara för oss som tror på den uppståndne Herren att förklara för våra icke- troende, men högt älskade vänner vad det betyder för oss att tillhöra honom. Ändå är det så viktigt att vi försöker sätta ord, personliga ord, på detta. I vår tid är det just det personliga vittnesbördet om den levande Jesus som kan röra vid människors hjärtan. Dogmer och lärosatser har inte samma kraft att väcka intresse, eftersom man i vår tid är så kritisk mot alla ideologier. Men även om vi stammar och rodnar och känner oss lite generade, så behöver vi inte vara rädda.

När vi försöker göra den uppståndne Herren känd, hjälper han oss och om vår tro är äkta väcker det alltid respekt. När orden inte räcker till, är det alltid handlingarna som kan vittna. I dagens evangelium möter vi de tre första vittnena om uppståndelsen: Maria från Magdala, Simon Petrus och den andre lärjungen som Jesus älskade. De var alla olika personer som tog emot uppståndelsens budskap på olika sätt och förmedlade det på sitt eget personliga sätt. Vi är alla deras efterföljare. Vi har fått ta emot budskapet om uppståndelsen mitt i vårt eget liv och genom detta vårt liv får vi vittna om vad det betyder. Vi kan alla vara säkra

på att vi också är den lärjunge som Jesus älskar. Han har en unik kärlek till var och en av oss och vi tar emot honom på detta sätt och visar honom vår kärlek på vårt eget sätt.

Det är alltid fascinerande för mig att på Långfredagen se hur en lång rad av människor faller ner på knä för att visa Jesus sin kärlek genom att kyssa honom den Korsfäste. Alla drivs av samma kärlek till den Korsfäste, men alla är olika, unika varelser. Det är just kärleken till den Korsfäste som gör att de tålmodigt väntar på sin tur för att kyssa hans bild. Idag är det samme Herre vi vill visa vår kärlek, men nu är han uppstånden, han har besekrat döden, synden, lidandet och ondskans makter. Nu får vi visa honom vår kärlek på ett annat sätt, genom att glädja oss över hans uppståndelse och försöka förmedla detta.

I dagens första läsning ur Apostlagärningarna betonas just vittnesbördets betydelse. Tron på den Uppståndne har förts vidare genom vittnen, som har mött honom och inifrån känner sig drivna och tvingade av Anden att dela med sig av sin erfarenhet. Kyrkan kan inte överleva utan dessa vittnen, ja, dessa martyrer – för det är egentligen samma ord – som till varje pris vill dela med sig av sin tro och jublande glädje över att Herren lever. I påsksekvensen hör vi om henne som blev det första vittnet om uppståndelsen: ”Vad såg du, Maria, när du kommit till graven? – Jag såg den plats där han lades. Men han var ej där, han hade uppstått. Hans huvudduk såg jag och bindlarna som låg där. Guds ängel sade: ’Han lever, han väntar på er i Galileen’”.

På sitt sätt kunde Maria vittna om uppståndelsen. Vi har var och en vårt sätt. Idag för 36 år sedan mördades den salige biskopen Oscar Romero medan han firade mässan i ett kapell vid ett cancersjukhus. Också genom vår död kan vi vittna om livets seger. Är vi trogna Jesus och lever av hans osynliga liv, då kan hela vårt liv bli en lovsång till honom. Allt det vi är och gör kan vittna och sjunga om honom, även om vi inte är så bra på att sjunga eller tala. En liten gest av kärlek kan ibland säga mer än tjocka böcker. I en värld där dödens och terrorns hantlangare vittnar om det som är motsatsen till Jesu budskap, måste vi som säger oss följa honom efter kunna vittna mer frimodigt om hans uppståndelse och nya liv. ”Död och liv gick i närkamp. Allt i häpnad höll andan. I sin död förintade Gud döden”, heter det i påsksekvensen. Livet har sekrat. Det eviga livet kan inte besegras, men det måste förkunnas, det måste bli hört, det måste bli känt. Det är här vi alla kommer in i bilden. Det är här vi har våra stora möjlighet att bli en i den långa raden som vill visa Jesus vår kärlek. Vi får ställa oss i den kö som följer efter Maria från Magdala, Simon Petrus och den lärjunge som Jesus älskade – och i honom kan vi alla känna igen oss, för vi är alla oändligt älskade. Herren är sannerligen uppstånden!